

ρία, αποκρίθηκε ή Κολέττα με τὸ ἀργυρόχο γέλιο τῆς κ' ἂν μάφισα νὰ ἔλθω, θὰ εἶμαι κ' ἐγὼ πολὺ εὐτυχής.

— Σὲ βεβαίω, ὅτι μαζί μας δὲν θὰ περνᾷς καθόλου ἄσχημα...

— Μὰ εἶμαι βεβαιότατη, κυρία! ἀποκρίθηκε εὐγενικά ή Κολέττα, καθὼς ἔφευγε.

Στὴ σκάλα, ή Ρετζίνα συνεχάρη τὴ μαθήτρα τῆς γι' αὐτὴ τὴν κατακτησι.

— Ἐχεις τύχη, τῆς εἶπε τόσο πλούσιοι ἄνθρωποι!...

— Καὶ τί νὰ τοὺς κάμω; ἀποκρίθηκε με ἀδιαφορία ή μικρούλα.

— Ποῖος ξέρει!.. Πρὸς τὸ παρόν, πᾶμε νὰ φάμε καὶ νὰ πιούμε. Μοῦ φαίνεται, ὅτι τώρα ἔχουμε τὸ δικαίωμα.

Μετὰ ἕνα τέταρτο, ή Ρετζίνα καὶ ή μαθήτριά της ἐπαιρναν τὸ τσάι τοὺς ἐς ἕνα καφενεῖο τοῦ Δάσους. Η μικρούλα ὁμως ἐτρωγε ἀνόρεκτα. Εἶχε τὸ νοῦ τῆς ἀλλοῦ παρὰ εἰς ὥραια πράγματα ποὺ τοὺς ἔφερε τὸ γκαρσόνι, καὶ κάθε τόσο ἐσηκωνετο καὶ πήγαινε εἰς τὴν πόρτα τοῦ καφενεῖου, ἀπ' ὅπου ἐκύτταζε ἔξω, σὰ νὰ περιμενε κάποιον.

— Μὰ τί ἔπαθες ἐσύ; τὴν ἐμάλωνε ή Ρετζίνα. Δὲν θὰ καθήσῃς πέντε λεπτά ἡσυχία εἰς τὴν καρέκλα σου;

— Ἀδύνατο! ἀποκρίθηκε ή Κολέττα.

— Γιατί;

— Ἐδίστασε μιά στιγμή κ' ἔπειτα τ' ὁμολόγησε:

— Περιμένω ἐδῶ ἕνα συγγενῆ μου, ἠθοποιό, Δαλλινὺ τὸν λένε, ποὺ ὁ ἀδελφός μου ἔχει πάρῃ τὴν ἀδελφή του. Γυρίζει ἀπὸ μιά τουρνὲ ποὺ ἔκαμε, δὲν ξέρω ποῦ, εἰς Βέλγιο νομίζω, καὶ ἦταν πολὺ ἄρρωστος ἀπὸ τὴ λύπη του, γιατί χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐσκότωσε ἕνα συναδελφὸ του μετὸ ρεβόλβερ.

— Μπᾶ! ἔκαμε ἐκπληκτὴ ή Ρετζίνα, καὶ πῶς συνέβη αὐτό;

— Η Κολέττα ἄρχισε νὰ τῆς ἐξηγῇ, ἀλλὰ ἔξαφνα κῶπηκε με μιά κραυγὴ χαρᾶς:

— Ὁ Ἐρρίκος ἔμπαινε εἰς τὸ καφενεῖο.

— Ἄμα εἶδε ή Ρετζίνα, ὅτι ὁ περιφημὸς ἠθοποιὸς ποῦ τῆς ἔλεγε ή μαθήτριά της, ἦταν ἕνα παιδί μόνις δεκαπέντε χρονῶν, χαμογέλασε κ' ἐξακολούθησε ἡσυχὰ νὰ τρώγῃ. Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ δύο παιδιά βγήκαν νὰ περπατήσουν εἰς τὸν κήπο τοῦ καφενεῖου.

Εἶχαν τόσα πολλὰ νὰ ποῦν, χωρὶς σμμένα τώρα τὸσον καιρὸ!

Ὁ Ἐρρίκος διηγήθηκε εἰς τὴν μικρὴν του φίλην τὰ λυπηρὰ ἐπεισόδια τῆς περιουσίας του καὶ ή Κολέττα ἔφριξε ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία, ποῦ τὴν εἶχε ἀκούσῃ, ἄκρες-μέσες, ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς.

— Ὁ καίμενος ὁ Καντινιὸ! ἔφώναξε λυπημένη. Πάλι καλά ὁμως ποῦ γιὰ τρεῦθηκε τόσο γρήγορα.

— Ἄλλὰ κ' ἐγὼ ἄρρωστησα βαρειά, εἶπε ὁ Ἐρρίκος.

— Ναί, φαίνεται... εἶσαι λιγάνι ὠχρὸς... Ὁ Ἐρρίκος ἐπρόσθεσε σιγά:

— Εἶνε κ' ἀπὸ τὴ λύπη μου, ἀπὸ τὴ ντροπὴ μου γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ μπαμπᾶ...

— Ὡ, ἔκαμε ή Κολέττα, γι' αὐτὸ δὲν φταῖς ἐσύ, Ρίκο μου! Ἐγὼ... ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα φίλη σου.

— Καὶ τοῦ ἔδωσες τὸ χέρι τῆς.

— Ἡ δυστυχία τοῦ πατέρα σου, ἐπρόσθεσε, με λυπεῖ ὅσο καὶ σένα. Μή-

Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ τὴν καρφίτσα σου;... (σελ. 158, στ. γ')

πως δὲν ἀνήκομε τώρα σὲ μιά οἰκογένεια... μήπως δὲν εἶμαστε σὰν ἀδελφία;

Ὁ Ἐρρίκος συνέκινθη βαθεῖα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ σφίγγων τὸ χέρι τῆς φίλης του, ἀποκρίθηκε:

— Ναί, Κολέττα, ἀπὸ σήμερα θὰ εἶμαστε σὰν ἀδελφία. Μπορεῖ νὰ βασίλευσαι σὲ μένα, ὅπως κ' ἐγὼ σὲ σένα.

— Η Κολέττα, ποῦ μετὰ βίας κρατήθηκε τόσον ὥρα σοβαρῇ, ἄρχισε πάλι νὰ γελάει καὶ εἶπε: — Σὲ μένα;... Καὶ σὲ τί μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ σοῦ χρησιμεύσω, νὰ σὲ βοηθήσω; Δὲν εἶμαι παρὰ ή μικρὴ Κολέττα, ἐνῶ ἐσύ εἶσαι ἕνας μεγάλος ἠθοποιός, ποῦ παίζεις σὲ θέατρα ἀληθινά.

— Γιατί;

— Δὲν ἔχω τώρα καιρὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μόνον θὰ σοῦ ζητήσω μιά μεγάλη χάρι... Μοῦ δανείζεις τὴν καρφίτσα σου;

— Τί νὰ τὴν κάμῃς;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ σήμερα.

— Η Κολέττα ἐδίστασε μιά στιγμή. Ἦθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλο τῆς, ἀλλ' ἐφοβήτο καὶ μὴ τὴν κλωδώσουν.

— Ἐπιτέλους τάποφασισε.

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

τὸ κόσμημα τὸν ἔβαλε σὲ μεγάλη περιέργεια. Καὶ εἰς τὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ:

— Κολέττα, εἶπε, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ τὴν καρφίτσα σου;

— Εὐχαρίστως!

Καὶ ή μικρούλα ἔβγαλε τὴν καρφίτσα τῆς καὶ τὴν ἔδωσε εἰς τὸν Ἐρρίκο.

Μόλις τὴν πήρε ἐκεῖνος εἰς τὰ χέρια του καὶ τὴν κῦτταξε, ἐχλώμιασε κ' ἐψιθύρισε:

— Δὲν ἔκαμα λάθος... Ὁμιλος Ἐτῶν τῆς Ὀστάνδης...

Γύρισε τὸ μέταλλο ἀπὸ τᾶλλο μέρος καὶ διάβασε:

«Κόμης Ρουσσόσκη, μέλος, 1898.»

— Η Κολέττα, ἀνήσυχη γιὰ τὴν ὠχρότητα του, τὸν ἠρώτησε:

— Μὰ τί ἔπαθες;... Γιατί αὐτὴ ή καρφίτσα σὲ κάνει ἔτσι;

— Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως, κ' ἔπειτα: με φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ συγκίνηση, ῥώτησε:

— Κολέττα... πές μου τὴν ἀλάθεια... ποῦ τὴν βρήκες αὐτὴ τὴν καρφίτσα; Ποῖος σὺ τὴν ἔδωσες;

— Τὸ κοριτσάκι ἐδίστασε μιά στιγμή κ' ἔπειτα, κατακόκκινο, ὁμολόγησε:

— Τὴ σούφρωσα!

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ ἕνα κουτί, ποῦ βρήκα εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ἀδελφοῦ μου... Δὲν τὴν μετεχειρίζετο. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελα μιά καρφίτσα, γιὰ νὰ κρατῇ τὴ γραβάτα μου, πήρα αὐτὴ τὴ μεντᾶλῆ καὶ ή Ρετζίνα τὴν ἔδωσε καὶ μοῦ τὴν ἔκαμαν καρφίτσα.

— Ἐπειτα, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποῦ ἔδειχνε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐρρίκου, ἐπρόσθεσε:

— Ἐκαμα κακά;... Δὲν τᾶξερᾶ... Εἶχα ὁμως σκοπὸ νὰ τὸ πῶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὴν πρώτη φορὰ ποῦ θὰ τὸν ἔβλεπα.

— Ὁ Ἐρρίκος τὴν καθυσόχασε.

— Ὅχι, τῆς εἶπε, δὲν ἔκαμες κανένα μεγάλο κακό... Ὁμολογῶ ὁμως, ὅτι με μεγάλη μου ἐκπλήξι βλέπω αὐτὴ τὴ μεντᾶλῆ εἰς τὰ χέρια σου.

— Γιατί;

— Δὲν ἔχω τώρα καιρὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μόνον θὰ σοῦ ζητήσω μιά μεγάλη χάρι... Μοῦ δανείζεις τὴν καρφίτσα σου;

— Τί νὰ τὴν κάμῃς;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ σήμερα.

— Η Κολέττα ἐδίστασε μιά στιγμή. Ἦθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλο τῆς, ἀλλ' ἐφοβήτο καὶ μὴ τὴν κλωδώσουν.

— Ἐπιτέλους τάποφασισε.

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

— Μὰ τί βουίζετε ἔτσι σὰν σφίγγες μές' στ' αὐτιά μου! φωνάζει ή Κατερίνα, ή χονδρὴ ὑπηρετρία, στὰ τρία παιδάκια ποῦ τὴν περικυκλῶνουν καὶ τὴν βουολίζουν: Τὸν Μπεμπέ, τὸν Γιώργου καὶ τὴν Λιλίκα.

Μὰ ἦταν πολὺ δικαιολογημένα τὰ τρία παιδάκια νὰ τὴν τριγυρίζουν ἔτσι: Ὁ Μπεμπές ἔχει αὔριο τὴν ἐορτὴν τοῦ καὶ ή κυρὰ-Κατερίνα κάνει κρέμα «πολὺ κρέμα» κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἐυρτάζοντος, καὶ μόλις κάνει νὰ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ή Κατερίνα, γρ ο υ τ ε ! χώνει ὁ Γεώργου τὸ δακτυλὸ του εἰς τὴν λεκάνη καὶ ἀφου τὸ γλύφῃ λιγάνι, (ὁ παππᾶς πρῶτα τὰ γένεια του βλογάζει), τὸ δίδει διαδοχικῶς εἰς τὴν Λιλίκα καὶ εἰς τὸν Μπεμπέ, ἐνῶ ὁ Ἄζωρ γλύφεται σὲ μιά γωνία.

— Τί ἔχεις;... Ὁ συγγενῆς σου δὲν σοῦ φέρθηκε καλά;... Ἐ, πάντα ἔνας ἠθοποιός...

— Η Κολέττα τότε ἀποκρίθηκε ζωηρὰ:

— Ρετζίνα, μοῦ φαίνεται πῶς ἔκαμα μιά μεγάλη ἀνοησία!

— Τί;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Ἄλλ' ἂν σὲ ρωτήσουν, νὰ κάμῃς πῶς δὲν ξέρεις τίποτα.

Σὲ λίγο ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Καφενεῖο. Η Κολέττα εἶχε χάσῃ πᾶ ὅλη τῆς τὴν εὐθυμία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Τὴν ἔπαθαν!

Ὁ Ἐρρίκος, μετὰ τὸ ἀποκαλυπτικὸ ἐκεῖνο μέταλλο τῆς Κολέττας, ἔτρεξε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν Ροσφουκὼλ, ὅπου ἦταν ή Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Καντινιῶ. Ἦξευρε ὅτι ἐκεῖ θὰ εἴρσκε τὸν γέρο δάσκαλό του, γιατί ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τοῦ συνέβη ἐκεῖνον τὸ δυστύχημα εἰς τὴν Ὀστάνδη, δὲν ἔκαμε πᾶ κουραστικὰς περιουδίας, ἀρκούμενος στὰ μαθήματά του.

Ὁ μικρὸς Δαλλινὺ ἦταν σὲ μιά ταραχὴ ἀπερίγραπτη. Στὸ δρόμο μιλοῦσε μόνος του καὶ χειρονομῶσε. Ἀλλὰ μετὸ δίκη του. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν χωροῦσε πᾶ ἀμφιβολία. Ὁ κόμης Ρουσσόσκη καὶ ὁ Εὐτύχιος Ἀγγλας ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Μ' αὐτὴ τὴ βεβαιότητα, ή ἐξημμένη φαντασία τοῦ Ἐρρίκου πήρε δρόμο. Ὅσα εἶδε κ' ἔπαθε ὡς τώρα, τὸν ἐμεγάλωσαν, τὸν ὠρῖμασαν νὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε, πῶς γρήγορ' ἀπ' τᾶλλα παιδιά. Ἐτυλλογιζετο σὰν ἄνδρας. Εἶχε μιά πνευματικὴ δύναμι, μιά λογικὴ, ἀνώτερ' ἀπὸ τὴν ἡλικία του.

Τοῦ ἤλθαν πάλι ζωηρότατα ὅλες ἐκεῖνες ή ἀναρνήσεις, ὅλα τὰ περιστατικά, ὅλες ή λεπτομέρειες, ποῦ εἶχε προσπαθῆσῃ νὰ τὰ ξεχάσῃ. Καὶ τοῦ ξαναγεννήθηκαν ή παλῆς ἐντυπώσεις, ή ἀμφιβολίες, ή ὑποφίες, χάρις εἰς τὴν τύχη ποῦ τοῦ ἔβαλε στὰ χέρια ἐκεῖνον τὸ κόσμημα, — κόσμημα ποῦ ἀνήκε εἰς τὸν γαμπρὸ του κ' ἐπρόδιδε τὴν παρουσία του εἰς τὴν Ὀστάνδη. Τὸ βέβαιον ἦταν τώρα αὐτό. Κι' ἀφου αὐτὸ ἦταν βέβαιον, κάθε ἄλλη ὑπόφια ἦταν βέβαιον καὶ δικαιολογημένη.

— Ἐπειτα συνέχισε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

— Ἄφου τὴ θέλεις τόσο πολὺ, εἶπε

τρέπεν ὁ ὄγκος τῆς, μὰ με τέτοια ἀστεῖα κινήματα, ὥστε τὰ τρία παιδιά ξανακαρδίστηκαν στὰ γέλια...

— Σωστὸς ἰκποπόταμος! εἶπεν ή Λιλίκα.

— Ἐλέφας φτυστός.

— Ὅστε φάλαινα νὰ ἦταν δὲν θὰ ἐπῆγαινε ἔτσι! εἶπε ὁ Γεώργου, καὶ ὠρμησαν καὶ αἱ τρεῖς εἰς τὴν λεκάνη...

— Κάτσει ἐσύ, Λιλίκα, εἰς τὴν πόρτα, νὰ δῆς ὅταν ἔρχεται ή Κατερίνα, νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς...

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Μπεμπές καὶ ὁ Γεώργου ἔπεσαν μετὰ τὰ μούτρα εἰς τὴν κρέμα καὶ δὲν ἔφαγαν μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ ή μύτη τους καὶ τὸ πηγούνι καὶ ὅλα.

— Ἄ! τί ὠραία! ἐπανελάμβανε ὁ Γεώργου γλυφόμενος.

— Ὁλαῖα! ἔλεγε καὶ ὁ Μπεμπές, ἐνῶ διώρωνε ἕνα τσουλούφι ποῦ τοῦ ἔπερε πάντα στὰ μάτια... τί ὠλαῖα... ἔτσι γιὰ νὰ δῆ ή Κατερίνα!

— Η Λιλίκα ἐκάθητο εἰς τὴν πόρτα πάντοτε καὶ κατεσκόπευε τὰ κινήματα τοῦ ἔχθρου.

— Μὰ δὲν τελειώνετε ἀκόμη; ἐπανελάμβανε ποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ φυλάξῃ τώρα;

Τοῦ Ἄζωρ τοῦ κακομοῖρη τοῦ ἔτρεχαν τὰ σάλια, γιατί καταλάβαινε καλύτερα ἀπὸ τὰ παιδιά, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ βάλῃ τὴ γλῶσσα μέσα εἰς τὴν λεκάνη...

— Μὰ ἀκόμη... μὰ ἀκόμη; ἔφώναξε ή Λιλίκα.

— Ἀλλὰ ποῖος τὴν ἀκούει!...

Μπρρ! Μπούμ!

— Παιδιά, ή Κατερίνα! φωνάζει ἀπέξω ή Λιλίκα... Ἐρχεται! φύγετε!...

Ὁ Μπεμπές τᾶχασε. Μόλις συνῆλθε, κάνει νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ τὸν ἀρπάζει ή Λιλίκα. Ἐπειδὴ ὁμως τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται μόνος του, ἐκρίνεν ἀνωφελές νὰ τὸν πιάσῃ κ' ἐκείνη! ἐκεῖνος πάλιν, βλέπων ὅτι τὸν σηκώνει ή Λιλίκα σκέπτεται, ὅτι... (πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶναι καὶ λίγο τεμπέλης)... τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ ἀφεθῇ κατ'... πλάμ!... πλοῦμ!... χάσας τὴν ἰσορροπίαν, πίπτε: μετὸ κεφάλι εἰς τὴν λεκάνη!.. Τὸν σηκώνει ἀμέσως, καὶ ποτίζει ὅλη τὴν κουζίνα με κρέμας... ἐναντιὸν τῶν ὀπίων ὀρμᾶ καὶ ὁ Ἄζωρ... Παίρνει ὁ Γεώργου ἕνα πιάτο καὶ ἕνα μαχαίρι καὶ ἔβουει τὸν κλαίοντα Μπεμπέ, ἐνῶ ή Λιλίκα ἀποζημιώνεται διὰ τὴν προηγούμενην ἀδράνειάν της, γλύφουσα τὰ μανίκια... ὁ δὲ Ἄζωρ ἐντροπᾶ εἰς τὰ παπούτσια του...

— Ὁ κύριος! εἶπε τρομαγμένη. Γιατί ἔτσι ναίρις; Εἶνε πέντε παρὰ εἴκοσι πέντε, προσθέτει, ῥίπτουσα βλέμμα εἰς τὸν τοῖχον! Θεέ μου, τί συνέβη; Γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὸ κατᾶστημα;...

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πῶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πῶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πῶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πῶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πῶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πῶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

Καὶ ἔτρεξε ὅσο πῶς γρήγορα τῆς ἐπέ-

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Ο ιατρός Αλβέρτος δεν είχε συνέλθει ακόμη. Έκπνιξε τον Μωρίς Ζιλλάρ με τέτοιο ύψος έκπληξης και τρόμου, ώστε ο νεαρός ντέτεκτιβ ήναγκάσθη να σταματήσει, διά να ταν έρωτήση αν έν- νόησε περί τίνος πρόκειται.

Για τόνονα του Θεού, γιατρέ μου, τώ ειπε, μη με κνττάξετε έτσι. Σας μιλω σοβαρά. Οί δυο αυτοί τζέντλεμαν είνε αιχμαλώτοι, στα χέρια των ληστών. Και με τή βοήθειά σας, μόνο με τή βοήθειά σας, θα μπορέσω να τους απελευθερώσω.

Μα, κύριέ μου, υπάρχει Αστυνομία, έπιθύρουν ο ιατρός αυτά τα πράγματα είνε δουλειά της Αστυνομίας.

Βεβαίως, τον διέκοψεν ο Μωρίς, άλλ' άποψ ή Αστυνομία δεν κουνιέται, πρέπει νανακατεώνεται και οι τίμιοι άνθρωποι.

Ο φίλος μας άρχισε να φοβήται σο-

— Ποιός σας τό ειπε; ήρώτησε ζωη- ρώς ο Μωρίς Ζιλλάρ.

— Ο άρχιστυνόμος ο ίδιος, απε- κρήθη ο ιατρός, άνεκριθήσαν πολλοί κά- τοικοι αυτού του χωρίου χθές τό βράδυ, κατά τας έννέα. Φαίνεται ότι, ή Αστυ- νομία εύρίσκεται επί τή ίχνη του «Ρ».

Έμαθε, ότι κρύβεται στο σπίτι του μου λέτε.

— Είσαθε βέβαιος γι' αυτό; ήρώτησε με αγωνία ο Μωρίς.

— Βεβαίωτατος...

Και ή Αλβέρτος Κούρταιν εξηκο- λούθησε:

— Βλέπετε λοιπόν, ότι είσαθε ο «Ρ»; Η ταραχή σας τό φανερώνει... Τό καλ- λιτερο για σας, θα ήταν να ρίξετε κάτω τό προσωπείο και να φύγετε από εδώ όσο πιό γρήγορα και πιό μακρὰ μπο- ρείτε.

— Όσο για μένα, θα πάω τώρα να ιδώ τους δύο άσθενείς και θα ξεχάσω ότι δέχθηκα σήμερα τήν επίσκεψη ένός ανθρώπου, που όλόκληρη ή Αστυνομία του Ήνωμένου Βασιλείου τον κυνηγά σαν άγρίμι.

— Κύριε Κούρταιν, άνεκριθή ή Μω-

— Εβέρετε λοιπόν τό γιατρικό, που μπορεί να τους έξυπνίση; ήρώτησεν ο Κούρταιν.

— Βεβαίως. Έγώ στην τσέπη μου ένα μπουκαλάκι. Άρκεί να έγχυθούν λίγες σταγόνες από τό κοκκινωπό υγρό που περιέχει, στο στόμα των κοιμισμέ- νων, για να χρωματισθούν πάλι τά μά- γουλά των και να ξαναγυρίση ή ζωή.

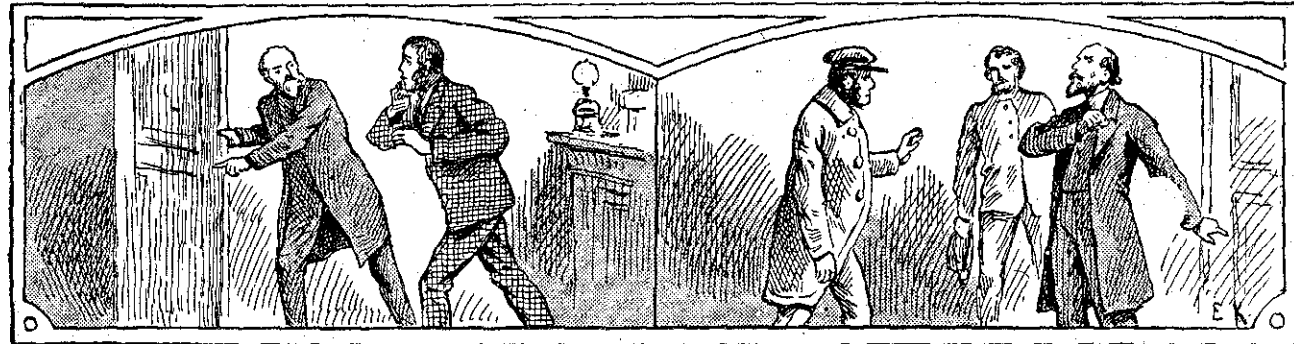
— Τότε λοιπόν, πάμε! είπεν ο ια- τρός, προχωρών εις τήν θύραν.

— Σταθήτε ακόμη ένα λεπτό, είπεν ο Μωρίς Ζιλλάρ, ναλλάξω λίγα τό πρό- σωπό μου, γιατί δεν θέλω ναναγνωρι- σθώ πριν φθάσω επί τόπου.

— Ίσως, παρετήρησεν ο Κούρταιν, θάταν καλλίτερο να μην άναγνωρι- σθήτε καθόλου!

— Ναι, αλλά δυστυχώς είνε αδύ- νατο. Φορώ, βλέπετε, αυτό τό κουστούμι που ο Σκυλοκέφαλος τό γνωρίζει πολύ καλά.

Πραγματικώς, άφού έβγαλε τήν στο- λήν του Σκότου Στρατιώτου, ο Μωρίς Ζιλλάρ έφόρεσε κάτω παλτα ρούχα, που τά είχε κρύψη κάτω από ένα πυκνόν

βαρως, ότι ο άνθρωπάκος εκείνος δεν θα τον έννουσε ποτέ κ' έπέμενε να τώ εξηγή, να τον παρακαλή, να τον έξορ- κίζη.

Έξασνα, καθώς είχε σηκωθή από τήν θέσιν του και είχε σταθή κατάν- τιχου του συνομιλητού του, τό φως τής λαμπίτσας έρώτισε ζωηρότερα τό πρό- σωπόν του και ο Αλβέρτος Κούρταιν έγεινε κάτωχρος.

— Ο «Ρ»! έφώναζεν έντρομος είσαθε ο κατάδικος που έδραπέτευσεν από τας φυλακάς; Είσαθε ο «Ρ»;

— Έξω, ο Τζέιμς, ο άπεσταλμένος του Σίμανος, έξηκολούθει να κτυπά τό ρό- πνον τής θύρας κ' έσυλλογιζέτο, ότι ο ιατρός δεν έδειχνε καμμίαν προθυμίαν να έλθη.

— Αυτό είνε άλλο ζήτημα, απε- κρήθη ο Μωρίς Ζιλλάρ, προσποιούμενος άδιαφορίαν. Δεν ξέρω τί μου λέτε.... Λέγεσθε, να ή όχι; Πρόκειται να άσπαστε δυο άνθρωπος.

— Θα δεχθώ! Πάντα όμως πρέπει να σας πώ κάτι τί, που βέβαια δεν θα τό ξέυρετε. Η Αστυνομία θα είνε επί τόπου.

ρις Ζιλλάρ μετά μικρόν διαταγμόν βλέπω τώρα, ότι δεν είσαθε ο άνθρωπος που ένόμισα στην άρχή, και ότι μ' έννοήσατε στην έντέλεια. Η Αστυνομία, είπατε, άνεκάλυψε κ' έπιθλέπει τήν κατοικία του Σκυλοκέφαλου. Λοιπόν, τόσο τό καλλίτερο! θα είμαστε περισ- σότεροι για να νικήσουμε τους ληστές.

— Όσο για μένα, θα ήθελα πολλά λόγια για να εξηγήσω πώς, χωρίς να είμαι ο «Ρ», είμαι μολοντούτο εκείνος, τίν όποϊον καταζητεί ή Αστυνομία.

— Έπειδή όμως πρέπει άφεύκτως να είμαι παρών και να βοηθήσω μάλιστα εις τήν σύλληψιν του Σκυλοκέφαλου, θα σας συνοδεύσω στο σπίτι του. Οί δυο τζέντλεμαν που τους κρατεί ο άθλιος αιχμαλώτους, είνε κάτι παραπάνω από φίλοι μου... Όσον και αν κινδυνεύη ή προσωπική μου έλευθερία από ένα τέ- τοιο κίνημα, θέλω και έπιμένω να είμαι παρών τήν στιγμή που θα έλευθερωθώ.

Γιατί πρέπει να ξεύρετε, ότι έγώ τους έπρομήθευσα τό φάρμακο που τους άπε- κοίμησε, έγώ λοιπόν πρέπει να τους δώσω και τό αντίφάρμακο.

θάμνον, εις τά περίχωρα τής βίλλας. Άλλά τά ρούχα αυτά, — ένα κουστούμι κ αρρέ, — ήταν ακριβώς εκείνα που έφορούσε τήν ήμέραν τής έπιστροφής του εις τήν Αγγλίαν, όταν ο Σίμαν τον υπεδέχθη με ειρωνείας και άπειλιάς.

— Έξω, ο Τζέιμς, που είχαν άκούση τήν φωνήν του ιατρού, έχασε τήν ύπο- μονήν και ήρρισε να κτυπά τήν θύραν, ως να ήθελε να τήν σπάση.

— Άλλ' ο Κούρταιν δεν έδίστασε διό- λου.

— Στην κάμαρά μου γρήγορα! είπε σιγώτερα εις τον Μωρίς, στο ντουλάπι θα βρήτε τή λιβρέα του υπρέτου μου, έχει τό άνάστημά σας, φορέστε τήν και παρουσιάσθητε ως υπηρέτης μου.

— Ένόησα, έπιθύρουν ο Μωρίς Ζιλ- λάρ, φορών μίαν περρούκαν και δυο φοδορίτες. Θα έλθω άμέσως. Μπορείτε τώρα να νοίξετε αυτού του άγρίου. Να του πητε, ότι περιμένατε να νοίξω έγώ και να με μαλώσετε μόλις εμφανισθώ, άφού είμαι ο υπηρέτης σας.

— Ναι, ναι, κάμετε γρήγορα. (Έπειτα συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ "ΜΕΡΟΠΕΙΟΝ"

Άγαπητοί μου,

ΕΒΡΑ, ότι στις Αθήνας υπάρχει μια κεντρική Σχολή Α- πόρων Παί- δων, ή άλλη- θινά εύεργε- τική Σχολή του Παρνα- σου, δεν ή- ξερα όμως ότι υπάρχει και μια τέ- τια για τά πτωχά κορίτσια.

Τό έμαθα πρό ολίγων ήμερών, και άκούστε πώς: Έν άπόγευμα είχα πάη στον Παρνα- σό, νακούσω κάποια διάλεξη, κ' έπειδή ήταν πάρα πολύς κόσμος στην αίθουσα, θέληρα να ναιάω στη σκηνή, αλλά τή στιγμή που έπλησίαζα τή σκαλίτσα των παρασκηνίων, είδα να κατεβαίη μιά κύ- ρια, που κρατούσε στο χέρι τής μερικά κόνκινα φυλλάδια. Δεν τήν έγνωρίζα, εκείνη όμως, φαίνεται, μ' έγνωρίζε και, καθώς περνούσε από κοντά μου, έστα- μάτησε και μου μίλησε.

— Φεύγω, μου είπε, γιατί δεν έχει θέσι ούτε στη σκηνή... Είμαι ή κυρία Άννα Θεοδωροπούλου. Θα μου έπι- τρέψετε να σας δώσω αυτό τό φυλλά- διο και αυτό τό εισιτήριο, και να σας παρακαλέσω πολύ να έλθετε εδώ, στον Παρνασσό, τήν Κυριακή του Θωμά, να δητε μιά Φιλανθρωπική Άγορά, που δίδεται υπέρ του Σχολείου μας, του «Μεροπέιου»... Να έλθετε χωρίς άλλο. Χαίρετε!

Μολοντί δεν ήξερα καλά-καλά τί μου λέει, έπηρα τό εισιτήριο και τό φυλλάδιο που μου έδωσε ή κυρία, τήν εύχαρίστησα και τής ύποσχέθηκα ότι θα πηγαίνα. Να σας πώ τήν αλήθεια, δεν είχα κανένα σκοπό να κρατήσω τήν ύ- πόσχεσί μου, γιατί αυτό τό «Μεροπέιο», τό άγνωστό μου, δεν μ' ένδιέφερε με κανένα τρόπο. Άλλ' άμα γύρισα στο σπίτι και, από περιέργεια, έβριξα μιά ματιά στο φυλλάδιο, άμέσως ή διαθέ- σεις μου άλλαξαν...

— Ήταν μιά έκθεσις των έργασιών του έσπερινού σχολείου των πτωχών κοριτσιών, γραμμένη από τήν ίδια τήν κυρία Θεοδωροπούλου. Κάθε σελίδα της με τραβούσε και πε- ρισσότερο. Διάβασα τό φυλλάδιο απ' τήν άρχή ως τό τέλος. Κ' ή άδιαφορία μου έγεινεν ένθουσιασμός.

— Ά, μ' αυτές ή κυρίες που είχαν τήν πρωτοβουλία του «Μεροπέιου», και πρώ- τη ή κυρία Θεοδωροπούλου, ή πρόεδρος

του φιλανθρωπικού Συλλόγου, — έκαμαν ένα θαυμάσιο έργο! Ένα Σχολείο δη- λαδή, όπου τό βράδυ, ύπερ' από τήν εργασία τους, στο σπίτι, στο μαγαζί ή στο εργοστάσιο, πηγαίνουν τά πτωχά κορίτσια του λαού και μαθαίνουν λίγα γράμματα. Τά γράμματα, που χρειά- ζονται σε κάθε άνθρωπο και που τά πτωχά εκείνα κορίτσια, αν δεν ήταν αυ- τό τό σχολείο, δεν θα είχαν βέβαια τον τρόπο να τά μάθουν ποτέ. Γιατί ούτε ώρα από τή βασανισμένη ήμέρα τους περισσεύει, ούτε χροίμα από τό μικρό τους μισθό. Στο «Μεροπέιο» όμως πη- γαίνουν τό βράδυ που εύκαιρούν, και δεν πληρώνουν τίποτα, ούτε για διδά- κτρα, ούτε για βιβλία, ούτε για τερά- δια. Η κυρίες που τά διδάσκουν χαρι- σμα, τους δίνουν και ότι τους χρειάζε- ται στο σχολείο, και όχι μόνον αυτό, αλλά και τά βοηθήον στην ανάγκης τους με χροίματα ή με είδη, — ρούχα, τρόφιμα, φάρμακα, γιατρό κτλ. Η δέ διδασκαλία στο «Μεροπέιο» δεν περιο- ρίζεται μόνο στα γράμματα. Τά πτωχά κορίτσια μαθαίνουν εκεί και μαγειρική, και νοικοκυρική. Η κυρίες προσπαθούν ακόμη να τους μορφώσουν τό ήθος, να τους διαπλάσουν τήν ψυχή, να τά κά- μουν να έχουν καλούς τρόπους, να τους δώσουν βάσεις ήθικής και άρετής, — δη- λαδή εκείνο που λέμε με μιά λέξη αν α- τ ρ ο φ ή και που χρειάζεται ίσως περισ- σότερο κ' από τά γράμματα...

Αυτά κάνει τό «Μεροπέιο», για τά πτωχά κορίτσια, δυο χρόνια που λειτουργεί τώρα στις Αθήνας. Με μεγάλο ζήλο, ή κυρίες του Συλλόγου συνεισφέ- ρουν τήν εργασία τους και τήν υλική συνδρομή τους, ζητούν τή συνδρομή κ' άλλων πλουσιών φιλανθρωπών, κάνουν κάθε χρόνο και μιά Φιλανθρωπική Ά-γορά στον Παρνασσό, κ' έτσι έχουν τό μέσα για να διατηρούν τό σχολείο τους, τό τόσο χρήσιμο κ' εύεργετικό.

— Έννοείται όμως, ότι τά ήθικά μέσα που διαθέτει ο Σύλλογος είνε πάντα άνώτε- ρα από τά υλικά. Άκούστε τί ώραία που τό λέγει αυτό στην έκθεσί της ή εύγλωττη κυρία Θεοδωροπούλου:

«Ίσως να πορητε πώς έγειναν όλ' αυτά με μόνον 1560 δραχμάς. Άλλά θα πεισθήτε όταν μάθετε, ότι είχαμεν διδαστήριον δωρεάν, είχαμεν διδασκα- λίσσας άμισθους, — τας κυρίας του Συλ- λόγου, — είχαμεν λογιστήν ικανώτατον, τήν Όμόνοϊαν, είχαμεν έπιστάτην άφω- σιωμένον, τον Ζηλόν μας, εισπράκτορα άφιλοκερδή, τήν Καλήν Θέλησιν των μελδών, θυρωρόν πιστόν, τήν Υπακοήν των μαθητριών μας, είχαμεν κλητήρα άγρυπνον, τήν Φωνήν του Καθήκοντος.»

— Όραία λόγια! Και φαίνονται άκουη ώραϊότερα, όταν ξέρη κανείς, ότι συ- νοδεύουν τόσον ώραία έργα...

Δεν αγαπάτε τώρα και σεΐς αυτό τό «Μεροπέιο»; Δεν αξίζει πραγματικώς τήν αγάπη και τήν ύποστήριξι όλων μας; Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε «Οδηγόν Συνδρομητού», Κεφ. ΙΒ')

α') Μαγική Βικων

Ποσα φάρμα έπιασεν ως τώρα αυτός ο φαρμάς;

β') Παιγνιον

Έστάλη υπό Δημ. Πλ. Μακροή

Table with 5 columns and 3 rows of Greek letters: A, ΡΥ, ΘΟΣ, ΡΟ, Α; ΚΥΑ, ΦΟ, Η, ΑΟ, ΜΑΝ; Α, ΛΗ, ΝΙ, ΝΗ, Ε

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυτές, ώστε ν' αποτελεσθούν τά ένό-ματα τεσσάρων έλληνικών όρέων.

γ') Δια τούς Ταλλομαδεΐς

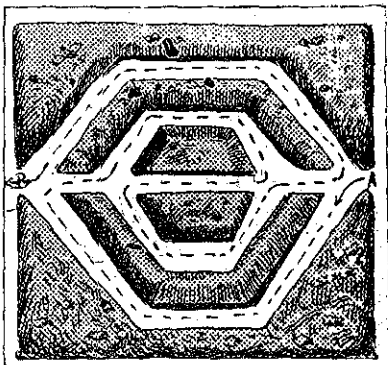
Έστάλη υπό του Μυστηριώδους

Lui-même de sa fortune est l'artisan le sage.

Να μετατεθούν καταλλήλως αι λέ-ξεις αυτές, ώστε ναναγνωσθή έν γνωμικόν.

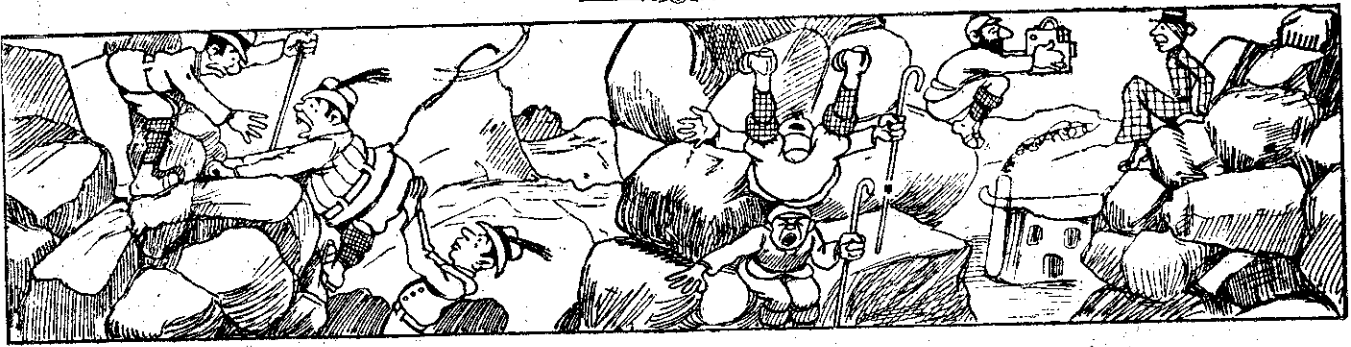
Άηλωσις: Αί λύσεις — άσυνήθως ζητημά- των του αυτού φυλλάδιου, — συνοδεύονται άπαραι- τήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ- ματοσήμου.

Ψύσεις του 18ου φύλλου

α') Ίδου ποιόν δρόμον θακολουθήση κανείς διά να τριφυρίση δια τά χαρα- κώματα. — β') Παρίσιοι, Λυών, Βιέννη, Άμβέρσα, Βασιλεία. — γ') Τά παιδιά παίξει. — δ') Chacun doit balayer devant sa porte.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η εικών αυτή παριστάνει μίαν εκδρομήν Άλπινιστών. Άλλ' εκτός των Ξοχηδών, τὰς οποίας βλέπετε ἐκ πρώτης ὄψεως, εἰμπορεύεστε, με ὀλίγην προσοχὴν, νὰ διακρίνετε καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἄσχετα πρὸς τὸ θέμα τῆς εἰκόνας, ἴητοι: μιά μπουτλίτσια, ἓνα παρόσημο, ἓνα κεφάλι παληάτου, ἓνα κεφάλι γυναικὸς, μιά καφετιέρα, ἓνα ἄνθρωπο με γένεια, ἓνα ξυράφι καὶ ἓνα κέντι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 157ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1916

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὄντορ ἀνέν, ἄνθρωποι ἔχοντες πνευδόνυμνον διὰ τὸ 1916, ἐπὶ πληρω. ἡ δὲ λεπτῶν 50 εἰς γραμματώσημον, οἱ λοιποὶ συδρομηταὶ, καὶ δραχμῆς μίας (δρ. 1) οἱ ἀγορσταὶ.

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μικρῶν ἀδελφῶν. — Ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε γιὰ τὸ χωριὸ μὲ τὰ πόδια του. — Ἄμ, τί ἦθελες; νάφρη τὰ πόδια του; — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἡ Διάπλασις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐστὴν ἡ ἀπόστολή μου πρὸς τὸν ἀντιπάλον μου καὶ τὸν ἀντιπάλον μου πρὸς τὸν ἀντιπάλον μου... Διὰ τὸ Πάσχα εἰς ὁραίας ἐπιστολάς, ἐπισκεπτῆρια καὶ εἰκονογραφημένα δελτάκια.

ἄλλοι μικροὶ ἀδελφοί σου, ἐπὶ κερδοσύνου θὰ ἔγραψαν. Φυσικὰ, οἱ διὰ τὸν Έβδ. Διαγωνισμόν ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἔχον ὅλα τὰ προνόμια τῶν ἄλλων. Ὅταν, ἔνοσται, πᾶρουν καὶ ψευδόνυμον. Μόνον διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. δὲν εἰμπορῶν, ὡς τρέμηγοι, νὰ στέλλουν, διότι αὐτὸ εἶνε προνόμιον τῶν ἐτησίων.

Νέα ψευδόνυμα: Ματουμένη Ἀνατολή, ἀ. (ΗΜ). Φιλόλατος, ἀ. (ΝΓ). Μουμουρούσημα τῶν Φύλλων, ἀ. (ΑΙ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουν: ὁ Πειρατικὸς Διάβολος (0) με Μαρκησιαν τῆς Χάρτιος, Βαλλέων τῶν Βουλγαροκτόνων, Κ' ἔφρημα Βόλι, — ἡ Μανιατοπούλα (0) με Στεφανιοχωριτὴν Λοξασμένην Ρῆνον, Φοδούλαν, Λοσελάι. — ἡ Λοξασμένη Ἑλλάς (0) με Ἀφελή Σανθούλαν, Ἐνδοξον Κναρόλενον, Ἡπειρωτικὴν Δόξαν, Ἀνθιομένην Κερασίαν, Ροδωδάφνην, Φοδούλαν, Τέλλον Ἀγραν, Λοξασμένην Ρῆνον, Τρελλῆν Σανθούλαν. — ἡ Βασιλίσσα τῶν Ἀνθέων (0) με Νουσταγίαν, Ἀγριοβιολέταν, Σεντευμένην Κορφατοπούλαν. — ἡ Νουσταγία (0) με Ἡρωϊκὴν Σάμον, Γέρον τῶν Μωρητῶν, Οὐροπαθῆ, Κόρην τῶν Μωρητῶν, Νημοποπούλαν, Μυστηριώδη Ἀμαζόνα, Χάρον, Ραφριόταν τῶν Ἀιστ.

Ἐξεδόθη:
Γρηγορίου Ξενοπούλου
6 ΚΩΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
 [Τὸ μυστικόν τῆς **Φωτεινῆς Σάντης**]
Τιμᾶται δρ. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50
 Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπ' εὐθείας: κ. Γρ. Ξενοπούλου, 38 δόξ. Ἐδριπιδίου, Ἀθήνας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

239. Λεξιγράφος

Ἐνας υἱὸς τοῦ Ἰακώβ Με μίαν θεὰν ἠνώθη Καὶ πόλει; Ἰσπανικῆς Τὸ ὄνομα ἐδηλώθη. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυριακῆς Εὐλείας

240. Στοιχείοι

Εἶμαι κτήνη; ὁμοίαν ποῖον ἱερῶτον νὰ τὸ ἤσκησεν. Ἄν μοῦ κἀψῆς τὸ κρανίον, εἰς τὰς νήσους θὰ με εὕρῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁρέστου Αὐδῆ

241. Μεταγραμματισμός

Διαιρέσεις τοῦ χρόνου Ἄν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι, εἰς τὴν Σικελίαν πόλις Παλαιά, γνωστῆ, προβίλλει. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

242. Αἶνιγμα

Ποῖον ὄρος εἶν' ἐκείνο Ὄπου, λῦτα, κατοικεῖται Ἰπὸ πέντε ἀγρίων λύκων Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κείται; Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τοῦ Ὀλύμπου.

243. Βέλος

* * * * *
 Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάναγινώσκωνται: Καθέτως ὀρθοί; βασιλεῦς εἰς τὴν αἰχμήν τοῦ βέλους, δεξιὰ πρόθεσις, ἀριστερὰ ζῶον χηστῆμον εἰς τὰ πτερά, δεξιὰ ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: χρονικῆ διαίρεσις, ὁμοίως, τροφή, ἐπίσημα χρόνου καὶ ἀριστερὰ: σύνδεσμος, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς; εἶδος ποιήματος καὶ ρῆμα συνηρόμενον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαζομένου Ρήνου

244-248. Μαγικὸν Γράμμα

Τὰ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 Πόλος, πόνος, τόμος, ἴνα, Καρία.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Πρασόπου

249. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Διλή, Καλυψὸς, Μιμίκα, Νίτσα, ἐλάτε νὰ σὰς δώσω ἀπὸ ἓνα κομμάτι.
 — Τσουρέκι, γιαγιά;
 — Ὅχι, ἀπὸ κείνου ποῦ σὰς εἶπα.
 Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Στενημαχιωτάκι.

250. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-

ξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου· τὰ δεύτερα γράμματα ἀρχαίων ὀραίων βασιλισσῶν, καὶ τὰ τρίτα Προφήτην:

1, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικής. 2, Μετεωρολογικὸν φαινόμενον 3, Ἀρχαῖος ἀπτικός; συγγραφεὺς; 4, Ζῶον ἀγρίον. 5, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικῆς Δέοντος **251. Φωνηεντόλιπον**

* * * * * - χρλ - κ - γαφλν - κ - χ
 Ἐστάλη ἀπὸ Μίαν Τρελλούλαν

252. Γρίφος

σω σω
 νους νους
 νους νους
 σω Η Γ η σω μάτι ἢ Γ η εἰ
 νους νους
 σω σω
 σω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λορέλλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ 2ου φύλλου
 12. Διόνυσος (δύο, νῆσος).—13. Ἄδεν (α, δέν).—14. Πολίτης, ὀπλίτης.—15. Κρίνος.
 16. ΜΑΡΑΘΩΝ 17. ΑΝΤΙΓΟΝΗ
 Α Λ Η Θ Η Σ (Νάντη, τηγάνι, ἰ-
 Ρ Η Τ Ω Ρ (νῆον, γόνατον, Οἶτη,
 Α Θ Ω Σ ἤτα).—18-22. Διὰ
 Θ Η Ρ τοῦ Μ: μαρία, ὕ-
 Ω Σ μος, νόμος, μω-
 Ν μφή, μῆδος.—23.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ (Τάξις Ἰκάνος, Βαρύς, Ἐλευθε-
 ρος, Ρυπαρὸς, Ἰσχυρὸς, Ὀμαλὸς, Συμπληθής).—
 24. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον (α με πο - σ - α με ργ - ον.)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόμους τῆς Δια-
 πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
 νὰ παραγγεῖλαι ἀπὸ τὰς ἑστέρας

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξω-
 τερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδεται δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδεται 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερον. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ελευθερὸς ταχ. τελῶν: Ἄδεται δρ. 7—Χρυσόδεται δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδεται δρ. 8—Χρυσόδεται δρ. 10.

Δαρυγγικῶν, Ὠτικῶν καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἰατρός **Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ. Πλατεῖα Ὀμοιοῦ καὶ δόξ. Δόρου θα

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτὰ μόνον] μὲ π α χ ε α στοιχία τὸ διαλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α τὰ τὸ τρακλάσιον. Ἐλάχιστος δὲρ 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιπλέονται τῶν 15 πληρονοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ε ι σ τ ὶ σ σ τ ῖ χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνδρομητὰ ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.

[15'—115]

Α οὐααα... Ἐβελίνα, τί γίνεσαι; Σοῦ ἔρχομαι καὶ ὁ Πάσχα; τί γίνονται αἱ βελίτες;—**Μελαγχολία.**

[15'—116]

Ἀνεκλάστω κάρτες Ἑλληνιστῆ, Γαλλιστῆ, καὶ Γερμανιστῆ. Προτιμῶ τοπεῖα καὶ ἔργα ζωγράφων.—**Τάκης Ρηγόπουλος, Σπάρτη.**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 6—12 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικῆ Σ. Φραντζῆ, Ἰ. Ν. Σπῆς, Θ. Ἰ. Ραυτοπούλου, Α. Π. Μακρῆς, Ἰωάννη Ἁ. Μάρκου, Β. Κ. Χαροκόπου, Ἀγγελικῆ Κ. Χαροκόπου, Π. Κωνσταντινάτος, Κερκυραῖος ἐπιστολὸς, Ἰαπετὸς τοῦ Θανάτου, Ἀλεξ. Κ. Χέλιου, Ἰ. Μένταρ, Φρ. Πλάνη, Κ. Χέρολυ, Α. Χάρναξ, Ε. Χάρολυ, Γ. Σπύλλης, Α. Χριστιανῶν, Α. Στοιχίτης, Α. Σλίτ, Α. Κρίστη, Α. Χόφμαν, Π. Ρόττεφελτ, Α. Φλέμινγκ, Ἰ. Τεργιαν, Ε. Νάουμαν, Α. Βέτμαν, Φρ. Χαϊρῆ, Ε. Τάλμποτ, Ἰ. Σβένκερ, Π. Κάλτερ, Φρ. Χάινμαν, Α. Μπούχατ, Μ. Ἐκαρντ, Ρ. Ἀλτ, Α. Χάμπλ, Ρ. Μπρόσελτ, Μ. Μάιντλερ, Ἰ. Σπύττ, Α. Κ. Κολοτούρος, Θ. Κ. Χαροκόπου, Χ. Α. Διαπούλης, Ἀσπασία Α. Παλαίου, Χ. Ν. Φωφιλίας, Κ. Α. Μάροου, Ἰ. Γ. Χιδήρογλου, Σ. Ἰ. Στεφάνου, Α. Γεωργιάδης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Α. Κ. Γεωργίου, Α. ΜΦΙΣΣΗΣ, Α. Α. Παπαδημητρίου. ΒΟΛΟΥ: Α. Σπυρίδης, Π. Α. Ζήσης. ΓΑΛΛΙΑΣ: Κ. Ι. Μαστροκούτσος. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ: Α. Γ. Σταματοπούλου. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γενναῖο Στενημαχιωτάκι. ΙΣΘΜΙΑΣ: Κ. Α. Ζαχαράφ. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Φερηνία Α. Τσουκανέλη, ΚΑΪΡΟΥ: Μαρία Παύλη. ΚΑΠΑΝΑΡΙΤΙΟΥ: Π. Γ. Φούφας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Θεόδωρος τῶν Ἑλληνιστῶν, Μερία Μοντεσινίου, Γαλινα Α. Κυτούση, Π. Α. Γρέκ, Ἰφιγένεια Ε. Κάλτου, Ἐλισάβετ Σ. Μαρτίου, Ἡγνελόπη Α. Τσουκαλά, Μαρία Σ. Τίτα Νίνα Σ. Διακοπούλου, Φλορεντία Γ. Κυπριώτου. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος. ΜΕΛΙΓΑΛΛΑ: Βασιλικῆ Α. Παπαδοπούλου. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Α. Ἰ. Πραϊδῆς. ΠΑΤΡΩΝ: Π. Ησ. Εὐμορφόπουλος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μυχαλάς, Ἐνας γὰρ ὑπογραφήν, Α. Χ. Καραφύλλης, Π. Χ. Κολοῦ, Α. Α. Λορέδης, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Ν. Ζ. Ζαχαράφης. ΠΟΡΤ-ΣΑΪ: Μίμης Α. Λαφίνος. ΠΥΡΓΟΥ: Ἀνδρούλα Α. Μπαλοῦση, Σάρα Κανελλοπούλου, Μαργαρίτα Παναγιωτοπούλου. ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Α. Δασόντα, Μαρίνα Π. Κεταμαντή, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Γ. Α. Κουμαρῆ, Φιλίτσα Θεοδώρου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἰ. Α. Παπαδόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρων τὰ δῶματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆ καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: Α. ΧΟΦΜΑΝΝ ἐν Ἀθήναις (τοῦ ὅπου περιμένω τὴν διευθύναν) ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΛΑΡΟΚΟΠΟΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΣΑΣΑ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πύργῳ, οἱ ὅσοι καὶ ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικῆ	Ἐξωτερικῆ		
Ἔτησια δρ. 8.—	Ἔτησια φρ. 20.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διευθυντῆς καὶ ἐκδοτῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐξάμηνος » 4,50	Ἐξάμηνος » 5,50		
Τριμηνος » 2,50	Τριμηνος » 3.—		
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1916	Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 21

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ἐνθυμεῖτο τῆς συχνῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀγκλάς, ποῦ εἶχαν βάλῃ σὲ περιέργεια καὶ τὴν γυναῖκα του ἔνθυμεῖτο τὰ κινήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὰ παράξενά του καμώματα, τὸ θυμὸ τοῦ ἔξαφνα καὶ τὴν ταραχὴ, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ὅταν τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ζετρῶπιε ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ μουστάκια ποῦ κάπου θὰ τὰ φοροῦσε βέβαια, ὅπως στὸν Ὀμιλο τῶν Ἐρετῶν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνα ποῦ τοῦ βρῆκαν τότε στὸ ἐπανωφόρι, — ὁ Ἐρρίκος τὰ ἐνθυμεῖτο πολὺ καλά, — δὲν ἦταν τὰ ξανθὰ, τὰ μακρὰ, τὰ νεανικὰ γένεια τοῦ κρητος Ρουσόσκῃ, μὲ τὰ στριμένα, τανασηκωμένα μουστάκια ἦταν κατὰ γένεια μαῦρα μὲ πολλές ἀσπρες τρίχες, πῖο κοντὰ, πῖο γεροντικὰ, καὶ κατὰ μουστάκια μικρὰ, ποῦ ἔπεσαν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως — ναί, καλέ! — ὅπως τὰ μουστάκια τοῦ πατέρα του.

Γιατὶ λοιπὸν ὁ Ἀγκλάς εἶχε στὴν τσέπη του μουστάκια καὶ γένεια σὰν τοῦ πατέρα του; Μ' αὐτὸ ἦταν φανερό: γὰρ νὰ τὰ φορῇ καὶ νὰ τοῦ μοιάζῃ!

Ἀλλὰ πάλι, γιατί ἤθελε νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν Σομά; Σὲ τί τοῦ ἐχρησίμευε ἡ τεχνητὴ αὐτὴ ὁμοιότης;

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Δὲν ἦταν βέβαια ἱκανὸς, ἀπὸ ἓνα μόνο περιστατικόν, ἀπὸ μιὰ λεπτομέρεια ποῦ ἤξευρε, νὰ

φθάσῃ ἀμέσως στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ γὰρ πρὸς τοῦ ἦταν ὁ κλέπτης τῆς Πιστωτικῆς. Καταλάβαινε ὅμως ὅτι κ' αἰτιολογῶν εἶχε ἢ φάθα καὶ δὲν ἐβλεπε τὴν ὥρα ν' ἀνακοινώσῃ τῆς σκέψεις του στὸν Καντινιῶ, νὰ τοῦ δείξῃ προπάντων ἐκεῖνο τὸ μετάλλιο τοῦ Ὀμίλου τῶν Ἐρετῶν, ποῦ θὰ τὸν ἐπειθε, ὅτι δὲν ἦταν τρελλός, ὅταν τὸν ἐβεβαίωσεν τὴν

Ἐνθυμῆσε αὐτὴ τὴν μεντάλλια;... (Σελ. 166, στ. γ'.)

Ὅταν δὲ εἶδεν ἐκεῖ τὸν Ἀγκλάς. Χωρὶς νὰ σταθῇ ποῦθεν, τρέχων, ἐφθασε στὴν ὁδὸν Ροσφοῦκαλ καὶ μῆκε στὴ Σχολὴ τοῦ Καντινιῶ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ Σχολὴ ἦταν γεμάτη κόσμος. Μαθηταὶ καὶ μαθητρίαι ἔκαναν τὸ μάθημά τους, ἐνῶ ἡ μαμμάδες, καθισμένες στῆς ἄκρῃ, ἐπεριμεναν καὶ, γὰρ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα κομβέντιαζαν, σιγὰ - σιγὰ ἢ ἐπλεκαν κροσέ.

Ὁ γέρο - ἠθοποιός, ἀπὸ τὴν ἐξέδρα ὅπου ἐδίδασκε μιὰ δραματικὴ σκηνή, εἶδε τὸν Ἐρρίκο καὶ τοῦ ἔνευσε φιλικώτατα νὰ περιμένῃ.

Τί νὰ κάμῃ; Ὅσο βιαστικὸς καὶ ἂν ἦταν, ἔπρεπε πρῶτα νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα. Ἐπὶ τέλους τὰ παιδιὰ ἀρχισαν νὰ φεύγουν. Ὁ καθηγητῆς, πατρικῶς, ἐβίβωσε τὰ κοριτσάκια, ἐχάιδεψε στὸ μάγουλο τὰ γόρια, ἢ μαμμάδες ἐδίπλωναν τὰ ἔργόχειρά των, καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ αἴθουσα ἄδειασε. Ὁ Καντινιῶ καὶ ὁ Ἐρρίκος ἔμειναν αἱ δύο τουλάχιστον.

Κουρασμένος, ὁ καθηγητῆς ἐκάθητε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἔπιασε μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός.

Ὁ Ἐρρίκος ἐσεβάσθη τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ποῦ τὸ ἀτύχημα ἐκεῖνο τῆς Ὅστάνδης τὸν εἶχε γηράσῃ κατὰ δέκα χρόνια.

Ἐπὶ τέλους ὁ Καντινιῶ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ, μὲ τὸ συνηθισμένον του χαμόγελο, ρώτησε:

— Τί συμβαίνει, πάλι, παιδί μου;... Ἐχεῖς νὰ μοῦ πῆς τίποτα σπουδαῖο;
 — Κύριε Καντινιῶ, κύριε Καντινιῶ! ἐφώνησε τότε ὁ Ἐρ